

Ο Άγιος Βλάσιος ο εν Σκλαβίνοις και οι συν αυτώ Πέντε Οσιομάρτυρες (π. Νεκτάριος Πέττας, Αρχιμανδρίτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η οικονομία του Θεού πάντοτε φροντίζει να ενισχύει τους ταλανιζομένους πιστούς μέσα από ενέργειες της Τριαδικής Θεότητας. Σε εποχές πού η αμφισβήτηση και το ορθολογικό πνεύμα της γενικής ισοπέδωσης απειλεί να μάς πνίξει, εξακολουθούν να έρχονται στο φως εξαισία και θαυμάσια. Αυτά τα γεγονότα καθίστανται παραμυθία και στήριγμα στον πονεμένο άνθρωπο, ενώ τον ενισχύουν στον πνευματικό του αγώνα. Μία από τις πολλές ενέργειες του Θεού είναι και η φανέρωση αγίων του, πού έμεναν άγνωστοι μέχρι σήμερα. Η δύναμη της ομολογίας, ιδιαιτέρως μάλιστα όταν επισφραγίζεται με το ίδιο το αίμα κάποιου αγίου, δεν χάνεται μέσα στους αιώνες, γιατί το μαρτύριο βοά, γίνεται σημείον αναφοράς και καθοδηγεί τους αγωνιστές. Άλλωστε η Θεϊκή επιταγή δίνει την εγγύηση «τους δοξάζοντάς με αντιδοξάσω».

Μέσα στην Εκκλησιαστική Ιστορία αναφέρονται πάμπολλα παρόμοια παραδείγματα, αναδεικνύονται όμως πάντοτε με προσεκτικό τρόπο και κατόπιν επισταμένης έρευνας. Γνωστές στο ορθόδοξο πλήρωμα της πατρίδος μας είναι οι περιπτώσεις των νεοφανών Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης εν Θέρμη της Λέσβου, του ιερομάρτυρος Ιωσήφ του εν Πρασινάδι, έξω από την Δράμα, του αγίου ιερομάρτυρος Ισιδώρου μετά των τέκνων του, Γεωργίου και Ειρήνης στο Βάλι των Μοιρών της Κρήτης, του αγίου Τρύφωνος Σεκίστης στο Βεράτι της Αλβανίας κ.τ.λ.[1]

Στο τοπικό

αγιολόγιο της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλοακαρνανίας καταγράφεται ο νεοφανής ιερομάρτυς Βλάσιος ο εν Σκλαβαίνις και οι συν αυτώ. Πριν την οφθαλμοφανή φανέρωση του αγίου Βλασίου στις αρχές του 1900, το όνομά του, το φριχτό μαρτύριο και η πνευματική του δύναμη ήταν άγνωστα σέ όλους. Τα ίχνη του είχαν χαθεί στο διάβα των αιώνων, γεγονός που συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις των ανωνύμων αγίων, προτίμησαν την αφάνεια και την λήθη του ονόματος τους από τις επόμενες γενεές. Προτιμούν να γίνουν πνευματικοί αστέρες του ουρανίου στερεώματος και να κατα-γράφουν στον ουράνιο κατάλογο, εκεί που αναφέρονται αναρίθμητοι μάρτυρες και όσιοι. Οι Οσιομάρτυρες αυτοί υπεβλήθησαν σέ πολυειδή βάσανα από τους άπιστους και άθεους επιδρομείς Αγαρηνούς, πιεζόμενοι να απαρνηθούν την πίστη τους στον Χριστό και να ασπαστούν την θρησκεία των επιδρομέων. Και ενώπιον αυτών ο άγιος Βλάσιος

απαντά με παρρησία: «Ουκ εξόμνυμαι τον χριστιανισμόν, ουχ υμών γενήσομαι κοινωνός, ου τη υμετέρα θρησκεία προστίθεται υμίν, αλλά χριστιανός μένω με όλους τους Πατέρες και τους συμπατριώτες μου και τω ζώντι λατρεύσω Θεώ και τούτω σέβας έσται μοι έως εσχάτης αναπνοής».

Περισσότερα θα αναπτύξουμε κατωτέρω, ωστόσο την «Ασματική Ακολουθία του Αγίου Ενδόξου Ιερομάρτυρος Βλασίου του Ακαρνάνος, του εν Σκλαβαίνις Ακαρνανίας ασκήσαντος και αθλήσαντος, του νεοφανούς και θαυματουργού, μετά Παρακλητικού Κανόνος» είχε ποιήσει ο αοίδιμος Μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, Μέγας Υμνογράφος της Μεγάλης Εκκλησίας, και είχε εκδοθεί το 1979 από τον πανοσιολογιώτατο αρχιμ. Αυγουστίνο Κ. Κατσαμπίρη, ιεροκήρυκα, η όποια έχει εξαντληθεί.

Η συγκεκριμένη ακολουθία και παράκληση, απευθύνονταν επί το πλείστον στο άγιο Βλάσιο και καταλιμπάνονται οι «συνασκήσαντες και συναθλήσαντες αυτώ, δύο Ιερομόναχοι και τρεις Μοναχοί» σύμφωνα με το σύντομο συναξάρι του π. Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

Αν και κατά θαυμαστό τρόπο εμφανίσθηκε, από τον αοίδιμο γνωστό σύγχρονο άγιο π. Παΐσιο τον Αγιορείτη, το σημείο ταφής των πέντε ασκητών πατέρων, οι όποιοι αποτελούσαν την συνοδεία του αγίου Βλασίου του νέου και κατόπιν ανασκαφής επιβεβαιώθηκε η πρόρρησίς του, εντούτοις δεν τιμώνταν μαζί με τον καθηγούμενό τους Βλάσιο, αλλά παρέμεναν στην αφάνεια.

Την έλλειψη πανηγυρικής ασματικής ακολουθίας, στην μνήμην τους κατά την 19ην Δεκεμβρίου εκάστου έτους, καθώς και παράκλησης, ήλθε να καλύψει ο υμνογραφικός κάλαμος της οσιολογιωτάτης Καθηγουμένης της Ιεράς Μονής Παναγίας Κυπαριωτίσσης Αγίου Ιεροθέου Μεγάρων Ισιδώρας Μοναχής, την όποιαν ευχαριστούμε ολοθύμως.

Εκζητώντας την ευλογία και προστασία των νεοφανών έξι οσιομαρτύρων των εν Σκλαβαίνις, που επί τόσους αιώνες κρύβονταν στα σπλάγχνα της μάνας γης, προβαίνουμε σέ αυτή την έκδοση με την έκθυμη ευλογία του Ποιμενάρχου, της Μητροπολιτικής περιφερείας, που αναπαύονται οι Άγιοι, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ.κ. Κοσμά.

Ευχαριστίες πολλές για την βοήθεια πού μάς παρείχαν οι ευλαβείς εφημέριοι που διακόνησαν με ανύστακτο ενδιαφέρον στα Σκλάβαινα, πατέρες Γεώργιος Σταμούλης, Δημήτριος Χέλμης και στον σημερινό εφημέριο Κωνσταντίνο Γατσούλη. Τέλος θερμές ευχαριστίες στον αγαπητό αδελφό ιεροδιάκονο Γεώργιο, για τις διορθώσεις των κειμένων. Εν κατακλείδι προσετέθη «ένθετον Συναξάριον» της οσίας Κωνσταντίας της Αραπίσσης, της εν τοις εσχάτοις χρόνις ασκητικώς τελειωθείσης.

[1] Οι νεοφανείς άγιοι, που αναφέρονται, λίγο πολύ είναι γνωστοί. Ο λιγότερο γνωστός, ίσως είναι ο άγιος Τρύφων της Σέκιστας. Τον συγκεκριμένο άγιο εντόπισα στη Σέκιστα (ελληνιστί Ιτέα) της Βορείου Ηπείρου, κατόπιν υποδείξεων του Σεβ. Μητροπολίτου Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης κ. Ιγνατίου Τριάντη. Σύμφωνα με τον συναξαριστή, ο άγιος καταγόταν από τη Ζωηρία και μαρτύρησε δι' αγχόνης κάτω από μία ιτιά στην Σέκιστα το 313 μ.Χ. Σύμφωνα με την ανακάλυψη, πού διασώζει ο Μητροπολίτης Βελεγράδων Άνθιμος Αλεξούδης, το 1848 μία κόρη είδε σχετικό όραμα. Η εν λόγω κόρη, ησχολείτο με γεωργικές και κτηνοτροφικές εργασίας, εκτρέφουσα χήνας, μετέπειτα δε, έλαβε το Μοναχικό σχήμα και μετωνομάσθη Παρασκευή Μοναχή. Τιμάται και ως τοπική όσια, κτητόρισσα της Μονής. Παρουσιάσθηκε νέος έφιππος με το όνομα Τρύφων από τη Ζωηρία και της φανέρωσε το μέρος που ήταν η οικία του. Πράγματι, ο ιερέας με τούς κατοίκους έσκαψαν και εντόπισαν τον τάφο με τα ιερά λείψανα του αγίου, όπου έκτισαν Μοναστήρι προς τιμήν του. Αφού ολοκληρωθεί η έρευνα και συγκεντρωθούν περισσότερες λεπτομέρειες για τον άγιο αυτό, με την ευχή του τοπικού ποιμενάρχη, προγραμματίζεται να εκδοθεί σχετικό πόνημα από την ταπεινότητά μου.